

Pünkösöd után IV. vasárnap. Nagymisére.

Az élethivatás hű betöltése

K.K.T. A mai evangéliumi esemény színhelye ismét a Genezáret tava, melyhez az Úr Jézus földi életének számos eseménye fűződik. Ez az a tenger, melynek háborgó vizét egyetlen intésével elsimítja az Úr, ez az a tenger, melynek vizén járva szemmel láthatóan bizonyítja, ő az Isten, akit nem köt meg sem anyag, sem súly, mert ura és alkotója mindezeknek. Ez az a tenger, melynek partján az Őt háromszorosan megtagadó Pétertől háromszoros szeretetnyilatkozatot kap, hogy mindezek fejében átadja a legfőbb pásztori, tanítói és kormányzó hatalmat a föld egyszerű fiának, az esendő galileai halásznak. Ezen a tengeren ősidők óta mindennapos megszokott munka folyt, emberek százai itt keresték nehéz, sok türelmet igénylő hol eredményes, hol pedig eredménytelen munkával a mindennapi sovány eleséget. A mai evangéliumban leírt esemény kezdete is csak egy a szürke, hétköznapi események közül. De mert Jézus is jelen volt istenségének teljes erejével, s a lehangoló, eredménytelen kezdetnek boldogító eredményes befejezést adott, ezért jegyezte fel ezt az eseményt minden idők embere számára a szent történetíró, az evangélista Szent Lukács.

Hivatásához híven halászatott a Genezáret taván Simon Péter, a későbbi apostolfejedelem. Reggel felé, mikor az ébredő természet zaja már nem alkalmas többé a halász csendet igénylő munkájához, kievezett a tó partjára és tisztogatta, szárítgatta hálóját. Éppen akkor érkezett hozzá Jézus. Péter arcán a fáradtság és szomorúság ül, mert egy egész éjszakát munkában töltött minden eredmény és siker nélkül. Kedvetlen és lehangolt, és íme hallja az Úr Jézusnak parancsként elhangzó kérését: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálótokat a halfogásra. És Péter majdnem biztos a sikertelenségben, de híven és készséggel engedelmeskedik Krisztusnak. Mester, egész éjszaka hasztalan fáradoztam, de a te szavadra kivetem a hálót, mondja, pedig még nem is a tanítványa, csak tisztelője, csodálója Krisztusnak. Aztán megtörténik a csodálatos halfogás. Péter gyakorlott halász, megérzi, hogy ez az eredmény nem közönséges ott, ahol a halászásra legalkalmasabb időben, éjszaka egyetlen halat sem fogott, most, a nappalnak zajában a halak özöne lepi meg hálóját. Megretten. Ez az Ember, ki itt ül mellette, kinek szavára vállalta a lehetetlent, több mint bölcs tanító, akit hallgatni kell, több mint próféta, akit csodálni, tisztelni kell, ez az ember az Isten Szentje. Ebben a pillanatban megérzi az Istenközelséget, átvillan agyán a gondolat, ő az egyszerű, bűnös, esendő ember egy csónakban, egészen közel van az Istenhez. Remegve a félelemtől fölkiált: Távozzál tőlem

uram, mert bűnös ember vagyok én! S ha előbb csodálkozva hallotta a halászásra fölszólító parancsot, most még nagyobb csodálattal hallja a bátorítást, a különös ígéteret: Ne félj! Ezentúl már emberek halásza leszel.

Valóban, Pétert emberek halászává, apostollá tette az a Krisztus, aki hatalmasnak és csodálatraméltónak mutatkozott azon az emlékezetesen csodálatos halfogás alkalmával. És az a Péter, aki hűségesen betöltötte hivatását akkor, midőn még Genezárét tavának halásza volt, hűségesen betöltötte több mint huszonöt éven keresztül az apostoli hivatalát is. A börtön és rabbilincsek, a megvetettség és üldözés, végül pedig a 67 jun. 29.-én történt keresztfeszítése a kegyetlen Néro császár alatt, meggyőző bizonyítékai hűségének, hősiességének, apostoli lelkületének.

Szent Péter apostolnak ezen hivatásában való hűségét emeljük ki a mai evangéliumi szakaszból, és elmélkedjünk néhány gondolatban a hivatásunkban való hűségről és lelkiismeretességről, hogy aztán a végén magunk számára egy egész életre szóló tanítást vihessünk magunkkal. A hivatás teljesítésében való hűség nagy erény, oly nagy erény, hogyha azt mindenki gyakorolná és magáénak mondhatná, oly szép rendben haladna a világ folyása, mint a legkitűnőbb gép munkája, melyben minden kerék és csavar a maga helyén végzi a maga munkáját.

K.K.T. Mi mindannyian az életnek Istentől megalkotta tengerén halászok vagyunk. A tengernek teremtő és kormányzó Ura, maga az Isten tett meg bennünket halászkká, amikor kinek-kinek kijelöli helyét és munkáját az élettenger különböző pontján. És ezeken a pontokon minden hely fontos és szükséges. Igaz ugyan, hogy vannak kevésbé és inkább fontos, inkább szükséges helyek, de szükségtelenek nincsenek. S az Isten ma is egyeseket emberi lelkek halászává tesz, amikor kiválasztja közvetlen szolgálóit a papságra. Mások tanítói, nevelői munkával a gyermek és ifjú lelkek mély tengerében halászva a tudomány, a műveltség, a becsületesség és emberszeretet értékes drágagyöngyeit igyekeznek a felszínre hozni. Ismét másokat odaállít az Úr, hogy kemény munkával és verejtékezéssel a termőföld beláthatatlan tengeréből a mindennapi kenyeret halásszák ki évről évre töretlen buzgalommal és kitartással, mások a gyáraknak és üzemeknek vég nélküli óceánjaiból halásszák ki napról napra mindazt, ami az emberi élet szépítéséhez és könnyítéséhez szükséges. Az emberi társadalom nagy gépezetében egy-egy kerék szerepét tölti be minden ember. Kisebb vagy nagyobb kerék, de mindenképpen szükséges. A felettünk őrködő mennyei Atya rendelete az, hogy az egyik csillag tündököljön, a másik szerény mécs gyanánt pislogjon. De mind a kettő csillag és fontos. Az oroszlán bátran uralja a vadon erdők rengetegjét, míg a mezők piciny bogara félénken húzódik meg a fűszálak között. Állat egyik is másik is. A hatalmas tölgy uralja az erdőt,

míg tövében szerényen húzódik meg a kis ibolya és ott szórja illatát, mind a kettő növény és szerepe van a természet, az ember életében. Vagy nézd a csillogó gyémántot, mely királyi koronát és drága nyakláncot ékesít, míg a gránit az utcákat borítja és emberek járnak rajta. Kő mind a kettő, és szerepük van az emberi életben. Legyen az ember fénylő csillag vagy pislákoló mécs, bátor oroszlán vagy gyöngye féreg, hatalmas tölgy vagy szerény kis ibolya, csillogó gyémánt vagy sötét kemény gránit, ember az mind és szerepe van a földön. Csak egy a fontos és ez ad minden emberi hivatásnak értéket Isten és emberek előtt, a hűség, a lelkiismeretesség. Az igazi lelki erő és emberi nagyság nem is az állás méltóságától, nem is a szerep fontosságától függ, hanem abban mutatja meg magát, hogyha valaki minden akadály, minden nehéz küzdelem és szenvedés között is betölti híven azt az állást, melyre Isten gondviselő keze őt kirendelte. Mert igaz, hogy szép az, amikor a katona a harc mezején golyózápor közepette is bátra, hősiesen megállja a helyét, méltó a kitüntetésre, aki égő háznak roskadó gerendái közül életének kockázatával is kimentti és édesanyja karjaira helyezi a bent rekedt kisgyermeket, tisztelet annak, aki országot ment meg a hősi halálával. De az igazi hősök a névtelenek, a mindennapi élet zajló tengerének munkásai között vannak. Mert az előbb említett hősök pillanatok, percek esetleg napok próbáját állják ki, míg az igazi emberi nagyságnak, hősiességnek hosszabb próbája van, mely kitölt egy egész emberi életet.

Igazán nagy lélek és hős az, aki mellét bátran nekiszegezve a sodró árnak, évek hosszú során küzd egy cél megvalósításáért, aki keserű könnyek, sokszor reménytelenségek, szívből fakadó sóhajok között is becsületesen be tudja tölteni atyai, édesanyjai, gyermeki vagy hivatalbeli kötelességeit. Meghajlunk az előtt, akiről tudjuk, hogy évek hosszú során át a tulajdon szájától vont a jobb falatot, hogy gyermekeit nevelhesse, vagy talán beteg szülőjének, hitvestársának orvosságra teljék. Azt mondjuk igazán nagynak és hősnak, aki a gonoszság és becstelenség között is meg tud maradni egy egész életen át igaznak, becsületesnek, jónak és erényesnek. Igazi emberi nagyságok azok, akik évek hosszú során át hűséggel ápolják az ágyhoz szegzett betegeket, elviselve azoknak minden türelmetlenséget, és tudnak mosolyogni és nem mérgeledni akkor is, amikor legédesebb álmukból a keserves jajok ébresztik fel. Igazi életnagyságok és hősök azok, akik legkedvesebb gyermekük halálos ágyánál nem törnek össze, nem rázzák öklüket az ég felé, hanem könnyes szemmel de őszinte szívvel el tudják mondani a bibliai pátriárkával: Az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott az Úr neve.

S kinek ne volna alkalma közülünk ilyen névtelen hőssé, igazi emberi nagysággá válni. Nem baj az, ha nevünket a történelemlapok lapjai nem örökítik meg. Van egy

szem, mely mindent lát, van egy fül, mely mindent hall, van egy mérleg, mely mindent megmér, és van egy kéz, mely mindent följegyez.

A munkánkban nem saját erőinkben bizakodunk. Az evangélium tanúsága: Hasztalan az ember iparkodása, ha nincsen rajta Isten áldása. Hacsak nem az Úr építi a házat...

Kőröstarján, 1966. június 26.

Tótelek, 1978. január 22.

1982. február 7.